

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.470 van 13 november 2013
in de zaak A. 210.662/XIV-35.312**

In zake : Ahmet KARTAL
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Yeliz Güner
 kantoor houdend te 9080 Lochristi
 Zevenekendorp 16
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 3078 Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 6 november 2013, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit van de minister van Justitie van 23 september 2013 waarbij de uitlevering van verzoeker aan de regering van Turkije wordt toegestaan.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 13 november 2013 om 11.00 uur.

Kamervoorzitter André Beirlaen heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Yeliz Güner, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij brief van 21 maart 2013 vraagt het hoofdparket van de officier van Justitie te Eskişehir de uitlevering van verzoeker, van Turkse nationaliteit, “wegens feiten die naar Turks recht gekwalificeerd zijn als ‘opzettelijke slagen en verwondingen’ met als verzwarende omstandigheid het ‘gebruik van een instrument’ (mes) zoals omschreven in de artikelen 193/2 en 457/1 Turks Strafwetboek”.

3.2. De procureur des Konings te Gent stelt op 12 juli 2013 een proces-verbaal op waarin is aangegeven dat verzoeker verklaarde geen afstand te doen van de formaliteiten en de waarborgen van de uitlevering. Op 23 augustus 2013 brengt de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent een gunstig advies uit, zonder voorwaarden of beperkingen.

3.3. Op 23 september 2013 staat de minister van Justitie de uitlevering van verzoeker aan de regering van Turkije toe wegens de feiten op grond waarvan de uitlevering wordt gevraagd. Dit is de thans bestreden beslissing.

3.4. In een brief van 30 oktober 2013 van de adviseur-gevangenisdirecteur van de gevangenis te Gent wordt melding gemaakt van de voorziene uitlevering aan Turkije op 15 november 2013.

3.5. Op 6 november 2013 dient verzoeker de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

IV. Onderzoek van de vordering

4. Overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is.

Ernst van de middelen

5. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5.1 Verzoeker voert als eerste middel aan:

“Middel 1. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: Het zorgvuldigheidsbeginsel

De Minister dient op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel zijn motivering te stoeien op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. De Minister heeft zich niet gestoeld op een correcte feitenvinding, meer bepaald is niet nader onderzocht of er in Turkije (het land dat de uitlevering vraagt) ernstige risico's bestaan dat verzoekende partij wordt onderworpen aan foltering of onmenselijke en ontorende handelingen. Verwerende partij stelt - in tegenstelling tot de realiteit - in haar uitleveringsbesluit dat:

"[...] evenmin is gebleken dat er ernstige risico's bestaan dat de persoon, indien hij wordt uitgeleverd, in de verzoekende Staat zou worden onderworpen aan flagrante rechtsweigering of aan foltering of onmenselijke en ontorende behandeling [...]"

Uit niets blijkt dat dit gegeven werd onderzocht door de Minister. Het niet nader onderzoeken van deze ernstige risico's die in Turkije daadwerkelijk bestaan, maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit. De toestand in Turkije en de risico's waaraan verzoekende partij wordt blootgesteld bij uitlevering worden verder uiteengezet onder middel 4 (...).

Het niet verder onderzoeken van deze concrete gegevens en het niet in overweging willen nemen van de feitelijkheden in casu maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit.”.

Beoordeling

5.2. De minister stelt in het bestreden besluit vast dat aan de uitleveringsvoorwaarden is voldaan en zij verwijst naar het gunstig advies van de Kamer van Inbeschuldigingstelling (KI). In dit advies stelt de KI met verwijzing naar de overwegingen in de vordering van de Procureur-generaal dat er geen sprake is van potentiële schendingen van de mensenrechten.

Door de motieven van de KI over te nemen, sluit de minister van Justitie zich aan bij deze motieven en maakt deze tot de hare. Het kan niet worden aangenomen dat zij op deze wijze onzorgvuldig is te werk gegaan. Zij heeft de zaak onderzocht en rekening gehouden met het advies van de KI bij het nemen van haar beslissing.

Het eerste middel is niet ernstig.

6. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6.1. Verzoeker voert als tweede middel aan:

“Middel 2. Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: Het redelijkheidsbeginsel

De Raad van State dient na te gaan of de grenzen van de redelijkheid niet zijn overschreden en de beslissing in kennelijke wanverhouding staat tot de feiten.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt. (zie R.v.St. nr. 62082 van 1 oktober 1996, met noot J.BAERT, T.O.R.B. 1996-97, 137-139.)

Het uitleveringsbesluit staat in kennelijke wanverhouding tot de feiten, gezien verzoekende partij niet alleen wordt blootgesteld aan risico's (o.m. onmenselijke behandeling en foltering) maar betrokkene in België sinds 28.12.2011 een feitelijke relatie heeft met mevrouw Gulsen Civelek en zij sindsdien samenwonen op het adres te 9040 Gent, Dendermondsesteenweg 447, waarbij een positieve woonstvaststelling is geschied. Dat de beslissing om uit te leveren (op basis van een nog uit te voeren gevangenisstraf van 5,5 maanden effectief gezien een deel onder amnestie valt en een deel van de straf reeds is uitgevoerd) niet in verhouding staat met het feit dat verzoekende partij hier een gezinsleven heeft. Dat een uitlevering verregaande gevolgen zal hebben voor verzoekende partij en zijn relatie met mevrouw Gulsen Civelek waarbij deze laatste zowel financieel als moreel afhankelijk is van verzoekende partij. (...)

Dat overigens bij een uitlevering de schending van de rechten van verzoekende partij niet in verhouding staat met de beslissing tot uitlevering. Het betreft de schending van artikelen 3 (verbod van foltering), 5 (recht op vrijheid en veiligheid) en artikel 8 van het EVRM m.n. het recht op een gezinsleven.

Dat overigens verzoekende partij een verzoek tot huwelijk lopende heeft sinds 16.10.2012 en dat het verzoek tot voltrekking van het huwelijk nu hangende is voor de Voorzitter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent.

In de gegeven feitelijke omstandigheden is het uitleveringsbesluit niet redelijk en niet in verhouding met de feitelijke realiteit.”.

Beoordeling

6.2. Het tweede middel valt samen met het derde en het vierde middel. Er kan dan ook verwezen worden naar de bespreking van die middelen.

7. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

7.1. Verzoeker voert als derde middel aan:

“Middel 3. Schending van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, recht op eerbiediging van het gezinsleven

De staat is vrij de toegang en het verblijf van vreemdelingen te controleren. Dit impliceert de mogelijkheid ontradende sancties op te leggen voor de overtreding van die reglementen. De meest logische is de uitwijzing van de vreemdeling. Die maatregel kan echter onevenredig zijn, wanneer de vreemdeling voldoende sterke persoonlijk of familiale banden heeft in het gastland. (EHRM 15 juni 2006, Sheva nova v. Letland)

In casu heeft verzoekende partij voldoende sterke persoonlijke banden met België waardoor het uitleveringsbesluit een rechtstreekse inmenging inhoudt in het privé-leven van verzoekende partij.

Temeer, verzoekende partij heeft een feitelijke relatie met mevrouw Civelek Gülsen sinds 28/12/2011 en wonen sindsdien samen en hebben reeds op 16/10/2012 aangeboden bij het Bureau Huwelijken te Gent voor een aanvraag om te huwen.

Dat een procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent lopende is en partijen in dit verband nog dienen te worden gehoord. Dat het verhoor in dit kader zeer belangrijk is en bij een uitlevering op 15.11.2013 verzoekende partij het recht wordt ontzegd om nog deel te nemen aan het verhoor door de Voorzitter, gepland op 18.11.2013. Dat bij een uitlevering het verhoor niet meer rechtstreeks door de Voorzitter zal kunnen worden afgenomen en de overtuiging van de Rechtbank dienaangaande zeer moeilijk zal zijn. Dat de aanwezigheid van betrokkenen bij zo'n verhoor van cruciaal belang is om hun intentie aan de Rechtbank duidelijk te maken. Dat een uitlevering in die zin ook een schending uitmaakt van de eerbiediging van het gezinsleven, temeer omdat verzoekende partij het recht wordt ontzegd zichzelf te

verduidelijken op de zitting en zo toegelaten te worden om het huwelijk met zijn partner Gulsen Civelek te doen voltrekken. Dat een uitwijzing om deze redenen heel mensonwaardig en een bijzonder schrijnende situatie zou betekenen; dat verzoekende partij recht heeft op eerbiediging van zijn gezinsleven. Dat deze procedure voor de Rechtbank van Eerste Aanleg Gent die nu hangende is, de enige mogelijkheid is voor verzoekende partij om zijn intentie te kennen te geven aan de Rechtbank en het huwelijk te kunnen voltrekken. Dat bij een uitlevering aan de regering van Turkije verzoekende partij zijn rechten niet in dezelfde zin zal kunnen uitoefenen m.b.t. de procedure die loopt voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent inzake voltrekking van het huwelijk. Dat na het uitzitten van zijn straf verzoekende partij zich niet meer zal kunnen herenigen met zijn partner, gezien een visum op basis van gezinshereniging niet mogelijk zal zijn enerzijds en mevrouw Gulsen Civelek om medische redenen niet in staat is om te verhuizen naar Turkije anderzijds. (...)”.

Beoordeling

7.2. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (EVRM) verhindert niet dat een Staat een gunstig gevolg geeft aan een verzoek tot uitlevering uitgaand van een andere Staat. De door verzoeker ingeroepen elementen, voornamelijk de omstandigheid dat hij zich niet zal kunnen verduidelijken voor de rechtbank van eerste aanleg betreffende zijn aanvraag tot huwelijk, zijn het noodzakelijke en gebruikelijke gevolg van elke uitleveringsprocedure die leidt tot de detentie van een vreemdeling in een land waar hij niet gewoonlijk verblijft.

Bovendien toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing in kennelijke wanverhouding staat tot de inbreuk op zijn gezinsleven. Vooreerst gaat het om een relatief korte scheiding van zijn partner, gelet op de eerder korte duur van zijn vrijheidsberoving. Verder stelt hij op louter hypothetische wijze dat hij geen visum op basis van gezinshereniging meer zal kunnen krijgen en toont hij met het neergelegde medisch attest van zijn partner in weerwil met hetgeen hij beweert, niet aan dat zij niet naar Turkije kan verhuizen. Tenslotte staat niets er aan in de weg dat verzoeker na zijn vrijlating een nieuwe huwelijksaangifte indient.

Het derde middel is niet ernstig.

8. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

8.1. Verzoeker voert als vierde middel aan:

“Middel 4. Schending van de artikelen 3 en 5 van datzelfde verdrag van 4 november 1950 (EVRM) dat het verbod van foltering en het recht op vrijheid en veiligheid waarborgt in combinatie met een schending van art. 2bis van de uitleveringswet van 15 maart 1875.

Het uitleveringsbesluit van de Minister vormt een schending van de volgende rechten van verzoekende partij: het recht op verbod van foltering en het recht op vrijheid en veiligheid. Uit onderzoek blijkt overduidelijk dat de situatie in de gevangenissen in Turkije nog steeds niet voldoen aan de Europese normen.

Er worden nog steeds flagrante inbreuken gepleegd op de mensenrechten. Dit blijkt eveneens uit een aantal recente artikelen anno 2013: (...)

> ‘Folteringen en hongerstakingen in Turkse gevangenissen gaan door’ - conclusie van de delegatie van People's Rights Watch geschreven door dr. van Mackelenbergh en dr. Van Moorter (2000): dit rapport is een weergave van de reële situatie in de Turkse gevangenissen, zijnde van fysiek tot psychisch geweld en foltering, alsook schendingen op medisch vlak;

> ‘Gevangenen in nieuwe Turkse cellen gemarteld’ (2001): in dit artikel is het duidelijk leesbaar dat de zogezegd conforme gevangenissen eigenlijk nog een groter risico betekenen om te worden mishandeld gezien de isolatie groter is;

> ‘Door folteringen een deel van mijn geheugen kwijtgeraakt (2010);

> ‘Politie-inval bij Turkse mensenrechtenorganisatie’ (2001);

> ‘Grove schendingen bij Gezi park-demonstraties (2013);

> ‘Kom zaterdag naar manifestatie tegen politiegeweld Turkije’ (2013);

> ‘Taksim: arrestanten verdwenen, artsen opgemakt’ (2013);

> ‘Incommunicado vergroot risico op mishandeling’ (2013);

De argumentatie dat verzoekende partij niet veroordeeld is om politieke redenen weegt niet op tegen de feitelijkheden.

De situatie van de gevangenissen en de mensenrechtenschendingen in Turkije spelen niet alleen bij politieke misdrijven. Als men het met de mensenrechten niet al te nauw neemt, dan loopt eenieder die veroordeeld wordt datzelfde risico om te worden mishandeld. Er is geen enkele garantie voor verzoekende partij dat hij geen slachtoffer zal zijn van onmenselijke handelingen. Het risico voor verzoekende partij om onmenselijk te worden behandeld, is reëel en dient door te wegen in de besluitvorming.

Het uitleveringsbesluit vormt een schending van de hierboven opgesomde artikelen inzake verbod op foltering en recht op vrijheid en veiligheid.

Voorts is het niet duidelijk op basis van welke bevel verzoekende partij is aangehouden. Er werd aan verzoekende partij in dat verband geen enkel document of aanhoudingsbevel overhandigd op moment van vrijheidsberoving.

De aanhouding of opsluiting van verzoekende partij dateert van 22.10.2013 en het uitleveringsbesluit is aan verzoekende partij betekend op 24.10.2013. De aanhouding op datum van 22.10.2013 is aldus onrechtmatig en in strijd met artikel 5 van het EVRM met het recht op vrijheid van verzoekende partij.”.

Beoordeling

8.2. De uitlevering naar een land kan een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren (en dus de uitleverende staat verantwoordelijk stellen) wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de uit te leveren persoon in de aangezochte staat een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Om het bestaan van een gevaar op slechte behandelingen te onderzoeken moet rekening worden gehouden met de algemene toestand in het land van bestemming en met de omstandigheden eigen aan het geval van degene die wordt uitgeleverd. In dit verband wordt, wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, vaak belang gehecht aan informatie vervat in recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals bijvoorbeeld Amnesty International en regeringsbronnen.

In arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt ook geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van degene die wordt uitgeleverd in elk geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen.

Verzoeker legt in dit kader een aantal artikelen voor. Vooreerst gaat het over een drietal stukken uit 2000 en 2001, die bijgevolg geen actualiteitswaarde bezitten. Verder hebben de meer recente artikelen betrekking op de situatie van politiek gevangenen en deelnemers aan protestmanifestaties tegen de Turkse regering, terwijl verzoeker wordt uitgeleverd wegens een veroordeling voor een misdrijf van gemeen recht. De voorgelegde stukken tonen bijgevolg niet aan dat verzoeker het risico loopt op foltering en onmenselijke behandelingen in een Turkse gevangenis en dat de bestreden beslissing op dit vlak kennelijk onredelijk is.

Wat betreft de eventuele onrechtmatige aanhouding van verzoeker, wordt vastgesteld dat de Raad van State enkel uitspraak doet omtrent de wettigheid van het besluit tot uitlevering, zijnde het voorwerp van voorliggend beroep. De Raad is niet bevoegd zich

uit te spreken over de aanhouding of opsluiting, zodat de schending van artikel 5 van het EVRM niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

Het vierde middel is niet ernstig.

9. Uit het bovenvermelde volgt dat, aangezien verzoeker geen enkel ernstig middel heeft aangevoerd, niet voldaan is aan één van de bij artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te kunnen bevelen.

Die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien november tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen, kamervoorzitter,
met bijstand van
Joris Casneuf, griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen